

[Guldberg.]

ikke om detallovgivning om, hvilken fast forbindelse over Store-Bælt man nu skal bruge, om den ene kan være fordelagtig i forhold til den anden, hvordan kombinationen skal være for øst-vestforbindelserne over Store-Bælt og Samsø og alle disse ting, alle disse spørgsmål er udmærkede, og vi skal såmænd nok finde ud af dem i fællesskab, vi plejer jo at have et godt samarbejde om disse spørgsmål her i folketinget, når vi kommer over visse principielle modsætninger. Nej, det eneste problem, og det problem, som er en forudsætning for besvarelsen af de nævnte spørgsmål og også en forudsætning for enhver planlægning både i det hovedstadsområde, hvor alt i virkeligheden afhænger af, hvordan der disponeres, og så sandelig også i resten af landet, hvor Store-bæltsproblemet og hvordan de faste forbindelser bliver etableret, jo kommer til at spille en meget væsentlig rolle, er simpelt hen dette: hvor længe skal vi i folketinget tage en årlig debat, hvor vi bliver enige om, at vi vil træffe en afgørelse — næste år? Hvornår vil vi i folketinget mande os op til, uanset de ubehageligheder, der er, på grund af den fordeling, der kan være i synspunkterne forskellige steder i landet, hvilket jo skal afspejles rimeligt herinde, at sige, at der er én afgørelse, der må træffes: har den faste øst-vestforbindelse — og jeg siger gerne Store-Bælt — førstprioritet, eller er man nødt til at sige, at den skal placeres ind i den økonomiske politik, i anlægsprogrammet, og hvad man nu har råd til, under hensyn til at vi ikke vil udbygge Kastrup yderligere, men kun vil skabe en nødløsning ved lapperier, fordi man er gået i gang med at forberede flytningen?

Det var det spørgsmål, der efter min opfattelse lå bag ved, at vi bad om at få en redegørelsesdebat, og på det spørgsmål er der ikke kommet noget svar. Der er et svar fra ministeren, der siger, det er hans håb, at debatten her i dag kan munde ud i en lige så klar tilkendegivelse fra folketingets side som ministerens redegørelse. Jeg må sige, at mit håb er, at den ikke gør det. Mit håb er, at vi — med de vanskeligheder, det indebærer — alligevel siger: vi kan ikke blive ved, vi må nå frem til et resultat.

Den konservative ordfører, hr. Stæhr Johansen, gav i virkeligheden udtryk for det

samme synspunkt, som jeg er kommet med her. At den konservative ordfører så har en anden opfattelse af prioriteringen, det er en anden ting, det skal man netop have afgjort, disse forskellige synspunkter må jo ligge her. Jeg er helt enig med den konservative ordfører i, at det gavner ingenting, og det er bare et fortsat pokerspil, hvor vi nøjes med — i hvert fald de, der ikke vil sige: vi skal træffe denne afgørelse — at tale om det, vi er glade for, og så er det „Irmelin Rose, Irmelin Sol og Irmelin Alt hvad der er dejligt,“ og ingen nævner konsekvenserne, de ubehagelige konsekvenser af det, som er hans hovedstandpunkt.

Derfor må jeg sige, at jeg hilser denne debat velkommen på det grundlag, hvorpå vi har bedt om den. Ligesom den konservative ordfører tror jeg ikke, denne debat kan gå til ende, uden at vi bliver konfronteret med dette valg. Det kan være smerteligt for mange at skulle til at træffe et valg, hvor man kommer til at tage konsekvenserne af det ene standpunkt eller det andet standpunkt, men det ville efter min mening pynte også på vores arbejde med disse ting her i tinget, om vi sagde: det er i og for sig det, det drejer sig om, lad os så tage den afgørelse, så kan det briste eller bære, men så gives der besked.

Bilgrav-Nielsen: Også jeg vil gerne indledningsvis takke for redegørelsen, der unægtelig i betragtning af den stillede forespørgsel må siges at være helt ufyldstgørende for folketinget som arbejdsplan. Ministeren må enten ikke have forstået det stillede spørgsmål, eller også har han ganske enkelt ikke kunnet samle den socialdemokratiske gruppe om opgaven. Jeg vil gætte på, at det er det sidste, der er tilfældet. Har jeg ret, kan ministeren selvfølgelig hævde, at han ikke er ene om at være årsag til, at det stillede spørgsmål ikke er besvaret, men ansvaret er dog ministerens. Jeg forstår godt problemet med at samle en gruppe om disse ting, men ministeren har et ganske særligt ansvar i et sådant spørgsmål. Hvis det var en eksamensopgave, ministeren havde svaret således på, er jeg sikker på, at han ville have indkasseret bundkarakter.

De første 4-5 sider af ministerens redegørelse lover ellers ganske godt. Ministeren harcelerer over manglende beslutsomhed